

Läget i Östasien

I. Kina.

Kriget mellan Nord- och Sydkina tänjes ut i det oändliga. De mångfaldiga konferenserna, som skulle ha till uppgift att återställa de normala förbindelserna mellan de stridande parterna i Kina, frambragte inget positivt resultat. Till följd av finansiella svårigheter kunde de båda varandra bekämpande regeringarna icke skrida till anfall i någon större skala, som kunde bringa det plågsamma tillstånd, i vilket Kinas hårt prövade folk befinner sig, till ett skyndsamt slut. Samtidigt erbjöd Japan och de europeiska stormakterna, som har intresse av att vidmakthålla de inbördes striderna i Kina, sin hjälp åt båda de kämpande parterna och ådrog sig på detta sätt huvudansvaret för krigets fortsättande.

Tvedräkten mellan Norden och Södern skärpes ytterligare därigenom, att militärpartiet inom regeringen i Peking utan att taga hänsyn till den allmänna meningen hos befolkningens breda lager har upprättat en militärdiktatur i det inre av landet och fortsätter sin samförståndspolitik med Japan, vars strävan går ut på att underkuva och försvaga det kinesiska folket. Till följd av Schantungfrågan har folkets ovilja mot regeringen i Peking ytterligare stegrats, och hatet mot japanerna har ännu starkare flammat upp och gripit omkring, sig till alla klasser av det kinesiska folket, med undantag dock av mandarinerna och militären, som sammanslutit sig till gruppen "Anfu". I spetsen för den regerings- och Japanfientliga rörelsen står den framstegsvänliga ungdomen, de kinesiska studenterna. Bojkotten av japanska varor räcker nu in på det tredje året och framträder särdeles kraftigt i Sydkina. Japan har på alla möjliga sätt försökt häva denna bojkott; det har förstärkt den pekingska regeringen att tillgripa stränga motåtgärder och understött sina fordringar med hotelser om väpnat inskridande. Men när Japan kom underfund med, att det översteg den pekingska regeringens krafter att undertrycka den Japanfientliga rörelsen, beslöt det att använda sig av andra metoder. För uppnåendet av sitt mål benyttjade det sig slugt av den härsklystne kosackhetmanen Semenov och uppställde honom såsom aspirant till titeln "storfurste av det oavhängiga Mongoliet". Å andra sidan började Japan skrämja regeringen i Peking med en inbillad, nära förestående "rysk inmarsch i Mongoliet", rådde den till försvarsåtgärder mot "den ryska bolsjevistiska invasionen" och lovade Kina finansiell hjälp icke blott i kampen mot de mongoliska oavhängighetssträvandena, som tydligen understöddes av Ryssland, utan även för byggandet av en järnväg mellan Kolgan och Urga. Pekingregeringen sände därför en arméavdelning till Mongoliet under befäl av general Su-Su-Tschang, som ockuperade Urga och enligt order från Peking berövade Mongoliet dess rätt till självstyrelse. Men när de kinesiska trupperna väl hunnit ockupera Mongoliet, började Japan tala till Peking i helt annan ton. Det uppskjöt den utlovade finansiella hjälpen på obestämd tid; ty med sina löften avsåg det i själva verket att vända det kinesiska folkets uppmärksamhet från Schantung och rikta den på Mongoliet.

Genom denna sluga strategiska diplomati uppnådde Japan de mest tillfredsställande resultat. Semenov och Kinas "anfuister" har under sitt jagande efter maktens bedrägliga sken blivit stående schackfigurer i det japanska diplomatspelet. Då Japan förklarade sig redo att lämna den pekingska regeringen ett lån för byggandet av järnvägen mellan Kolgan och Urga, uppställde det tre villkor:

1. Inga ekonomiskt politiska åtgärder finge vidtagas i Mongoliet och Mandsjuriet utan Japans medgivande.
2. Alla färdigbyggda eller påtänkta järnvägslinjer, som nu provisoriskt stod under Japans kontroll, skulle övergå i japansk förvaltning.

3. Den kinesiska regeringen måste utfästa sig att aldrig bygga någon järnvägslinje mellan Tchio-Nan och Schrie-He i nordvästlig riktning till linjen Kolgan-Urga samt härför lämna full garanti.

Sydkina, som till sitt mål har satt införandet av ett demokratiskt republikanskt samhällsskick, kämpar mot utlänningarnas och framför allt japanernas kränkande våldsherravälde. Den sydliga regeringens överhuvud är Tian-Tschung-Siang. Sydkinas regering förfogar icke över någon betydande reell makt, har icke officiellt erkänts av övriga regeringar, är söndersliten av intriger och utmattar sig genom fruktlösa strider. Enligt senaste underrättelser har dock sydregeringens trupper tillkämpat sig segrar över Pekingtrupperna. Wu-Ting-Fang har gått ut ur den sydkinesiska regeringen, och enligt vad ryktet förmäler kommer Lu-Jung-Ding att följa hans exempel. Båda åtnjuter i Södern ryktet om att vara självupppoffrande, ideellt anlagda proletärer. Till följd av dessa bägge regeringsmedlemmars utträde och till följd av sammanstötningarna mellan de båda generaler, som är anförare för sydregeringens arméer, har denna till stor del gått förlustig sin auktoritet hos de demokratiska och socialistiska kretsarna.

I Tibet är situationen ganska tillspetsad i följd av den brittiska regeringens intriger, som uppeggar tibetanerna till olydnad mot regeringen i Peking. Den tibetanska frågan utgör för närvarande en av brännpunkterna i den fjärran Österns politik.

Shanghai spelar rollen av ett centrum för det politiska livet i Östasien, och därför har det också blivit medelpunkten för Kinas socialistiska rörelse. Där arbetar Sun-Yat-Sen, som är den egentliga själen i den kinesiska ungdomsrörelsen, vilken ständigt går allt, längre åt vänster. Han personifierar den kinesiska revolutionsrörelsens intellektuella kraft, och speciellt den Japanfientliga rörelsens. Sun-Yat-Sen är för oss av synnerligt värde, emedan han var den förste, som förstod den kinesiska hovaristokratins oduglighet till all slags social och statlig organisationsvärksamhet, genomträngd som den är av benhård asiatisk konservatism och feodala traditioner; och följderna därav har blivit, att han förlorat tron på möjligheten av revolutionärt nydaningsarbete med den gamla världens bistånd. Men i sin egenskap av intellektuell står det icke i hans förmåga att ögonblickligen och oåterkalleligt bryta med sitt förflutna, så länge gestalten av den nya världen ännu icke klart framträtt ur det tillkommandes dunkel. Trots sitt snille och sin begåvning såsom statsman och reformator är han icke i stånd att orubbligt fasthålla den rätta kursen för sin politiska farkost genom de tornande vågorna, genom alla hinder och förbi alla blindskär, som är oundvikliga på revolutionens långa väg mot den befriade mänsklighetens ljusa ideal. Kinas politiska horisont har ännu icke klarnat. Trängande är behovet och nödvändigheten av en lysande fackla, som kan förjaga mörkret och bliva en samlade ledstjärna för det revolutionära Kinas framskridna idéer. Sovjetryssland och Kommunistiska Internationalen måste hjälpa Kinas intellektuella revolutionärer till en klar proletär taktik för deras inre politiska kamp, så att de avbryter varje förbindelse icke blott med det gamla och förgångna i sitt eget land utan också med hela den borgerliga världen, och så att de oryggligt kan ställa sig på den Kommunistiska Internationalens ståndpunkt. För Kinas intellektuelle revolutionär måste den sanningen stå klar, om vilken vi alla är övertygade, nämligen att Kinas och hela det underkuvade Asiens befrielse blott är möjlig såsom en följd av de proletära idealens seger. Men då vi konsekvent genomför vår revolutionära politik i Östern, måste vi samtidigt ta hänsyn till Kinas kulturella egendomligheter.

I Kina utkommer för närvarande 4 eller 5 socialistiska tidningar, av vilka de viktigaste är ”I-Schi-Bo, i Peking och ”Dui-Huo-Schi-Bo” i Schanghai.

Under Kinas nuvarande politiska läge står kamrat A. Sun-Yat-Sen naturligtvis närmare Södern än det reaktionära Norden. Men om man uppmärksamt följer Sun-Yat-Sens arbete under den senaste tiden, så blir man lätt övertygad om, att han genom att leda den mot Japan fientliga rörelsen (ty Japan är Kinas avsvurne och fräckaste fiende) med tillhjälp av Kinas

studerande ungdom, härigenom blott hoppas vinna folkets förtroende och sedan igångsätta en tredje revolution för att störta de feodala stormännens och mandarinernas makt.

Detta ögonblick måste tagas i akt; ledarna av Kinas revolutionära rörelse måste erhålla moraliskt och materiellt understöd, så att den glädjebbringande dagen för den tredje kinesiska revolutionens seger må komma närmare.

II. Japan.

Varje opartisk iakttagare av Japans offentliga liv får genast klart för sig, att trots det chauvinismens triumftåg, som ryckt med sig en stor del av det japanska folket, har den krigiska stämningen sjunkit. Antalet av dem, som söker inträde i officersskolorna, har blivit så ringa, att den japanska generalstaben i en nära framtid kommer att råka i ett brydsamt läge, då den icke skall ha till sitt förfogande ett tillräckligt antal unga officerare, som kan ersätta de avgående gamla officerarna. Om de unga officerarnas ekonomiska ställning icke förbättras, blir situationen kritisk. Den japanska arméns yngre officerare erhåller icke mer än 25 till 30 yen¹ i månaden, vilket under den nu rådande dyrtiden i Japan icke förmår täcka ens de allra blygsammaste utgifterna för gifta officerare. Till följd av den felslagna risskörden och bristen på andra näringsmedel har soldatrationen minskats och kvalitativt försämrats; soldaternas sold uppgår fortfarande blott till 1,5 yen i månaden. At invaliderna från det europeiska kriget (deltagarna i operationerna vid Kiantschau och Tsingtau) betalar man blott en gång för alla en premie av 100 yen, vilken summa absolut icke kan säkerställa en invalids mödosamma tillvaro; åt familjerna till de i kriget stupade soldaterna betalar man 2 å 3 yen i månaden. På sådant sätt drar samhället försorg om de "ärekrönta fosterlandsförsvararna".

Men på samma gång eftersträvar den omätliga japanska kapitalismen en ytterligare utökning av armé och flotta, vilket slutligen måste leda till ett nytt krig, denna gång mellan de båda imperialistiska stormakterna Japan och Amerika. I detta krig kommer det ekonomiskt svagare Japan näppeligen att hembära segern. Men nederlagen i detta "fjärde krig" skall utgöra ingressen till den revolution, som skall giva dödsstöten åt den japanska kapitalismen. Omöjligheten av en slutlig seger för Japan har klart insetts av de nyktert tänkande representanter av den japanska bourgeoisin, vilka bildat det s. k. "Marina Partiet". Men till följd av "lyckosam politik" och framgången för detta partis motståndare har de "moderata annexionisternas" inflytande sjunkit i betydlig grad, och såsom maktfaktor i Japans politiska liv spelar de numera ingen roll.

Japans parlamentariska "demokratiska" opposition gillar i varje fall principiellt sett regeringens annexionspolitik, ty Sibiriens erövring är en länge närd dröm icke blott hos den japanska militärklicken utan också i vidsträckta liberala kretsar. Oppositionen förebrår regeringen blott det, att den fortsätter sin, under nuvarande förhållanden malplacerade interventionspolitik i Sibirien. Under våra dagars politiska konjunkturer i Östasien, då i Korea revolutionens flamma lyser allt klarare, då den Japanfientliga rörelsen i Kina allt mera griper omkring sig, då bojkotten av japanska handelsvaror utbreder sig allt mer och varje månad tillfogar den japanska industrin skador på många miljoner yen, då den mongoliska, den mandsjuriska och Schantungfrågan ännu icke blivit lösta på tillfredställande sätt, så måste, enligt oppositionens åsikt, tyngdpunkten av Japans politik förläggas till Stilla Oceanens närbelägna kuster, där lättförvärvade rikedomar och vidgade horisonter erbjuder sig – men icke till Sibirien, som det torde vara mycket svårt att annektera. Enligt oppositionens åsikt har de japanska soldaterna blott uppväckt ett glödande hat mot sig själva, emedan de tillställt blodiga massakrer bland Sibiriens ryska befolkning, som måste organisera sig i fribytarkårer och sätta sig till förtvivlat motstånd mot de utländska inkräktarnas förtryck; och därför

¹ 1 yen = 1 dollar.

kommer regeringen näppeligen att kunna fylla sin egentliga uppgift, som är att skydda de japanska undersåtarnas i Sibirien ekonomiska intressen och personliga säkerhet. För att kunna draga praktisk nytta av en intervention i Sibirien fordras icke 60,000 utan 200,000 soldater; och var och en känner till ätt det ej ligger i regeringens förmåga att avsända en sådan armé. Men till kampen mot bolsjevismens inträngande i Japan är det nog med en förstärkning av "karantänen" längs hela riksgränsen. Detta är de egentliga motiven för den japanska demokratin opposition i fråga om interventionen i Sibirien.

Sedan förra hösten gör sig en betydande livaktighet märkbar inom arbetarrörelsen i Japan. Strejker utkämpades av arbetarna vid försvars- och artillerivärken i Tokio, vid textilfabrikerna i Kobe och Kausaki och av koppargruvarbetarna i distriktet Kasio-Doosom. Under senaste tiden har strejkvågen gripit arbetarna vid "Haja-Des-Kades" metallverkstäder samt järnvägstjänstemännen i Tokio. Alla dessa strejker har ännu så länge en rent ekonomisk karaktär; arbetarna fordrar förhöjning av timpenningen och kortare arbetstid. Dessa enstaka strejker kan naturligtvis icke göra sådant intryck och uppvisa sådana positiva resultat, som "risorligheterna" gjorde 1918. Den ännu omogna unga japanska arbetarrörelsen utvecklar sig under de nationaldemokratiska idéernas flagga. Den riktar sig mot monarkismen, som är grundstommen för det reaktionärt militaristiska Japans hela statsförfattning. Men det finnes också sanna proletära ledare, som har avlöst den saligen avsomnade intellektuella "Föreningen för studiet av Marx". Arbetarorganisationerna samlar genom de lokala strejkerna en allt större revolutionär erfarenhet. Icke så litet väsen har "arbetarnas regeringsdelegation" åstadkommit, vilken avsändes till en konferens i Amerika; i de riktlinjer, som givits den, hette det bl. a., att de japanska arbetarna trädde i breschen för evolution, för fredlig uppgörelse mellan arbete och kapital. Men Japans arbetare har sedermera eftertryckligt och beslutsamt demonstrerat sin avvisande hållning gentemot denna s. k. arbetardelegation.

En revolutionär jäsning gör sig märkbar inom armén. Bland de japanska soldaterna ökas fallen av insubordination och mord på officerare. Icke så sällan förövas terroristiska dåd. Skulden för alla dessa "olyckliga tillfälligheter" skjuter man på den ryska bolsjevismen, som i sällskap med de från Sibirien hemåtvärande soldaterna hållit sitt intåg i "Nippon"; därför skickar man de truppavdelningar, som varit i Sibirien, till Sachalin eller till trakten av staden Hakodate.

På arbetarmassornas begäran om omedelbart införande av allmän rösträtt har regeringen förklarat det vara sin avsikt att inom loppet av fem år börja tillämpa en sådan lag. Detta regeringens svar har väckt stark ovilja hos breda lager av befolkningen. Missnöjet med den bestående ordningen växer ständigt. Men den politiska rörelsen i Japan har tillsvidare icke på långt när bragt internationalismens och kommunismens principer till mognad.

III. Korea.

För emigrantkretsarna korn utbrottet av folkupploppen i Korea under år 1919 oförväntat och detta därför, att intet enda parti just vid det tillfället arbetade på omedelbar aktion, – vilket hade till resultat, att rörelsen helt naturligt fick en karaktär av spontanitet. Men inom kort tid, då revolutionsrörelsen gripit hela landet, organiserade sig de illegala politiska partierna och de religiösa förbunden och anslöt sig till den revolutionära massrörelsen.

Sedan nästan alla medlemmar av den provisoriska centrala revolutionskomitén i Seul blivit fängslade, gjorde sig behovet av ett auktoriserat organ för ledningen av en samlad rörelse mycket kännbart. Under april 1919 inkallades för detta ändamål en illegal kongress av representanter från 13 provinser (hela Korea). I denna kongress kunde ledarna för de politiska partierna icke delta, då till följd av den härskande reaktionen centralkomitéerna för de stora politiska partierna (Förenade Nationalblocket, Koreas Socialistiska Parti, Den Härliga

Befrielsens Förbund, De Nya Medborgarnas Förbund, nu förenat med Koreas Socialistiska Parti, samt Terroristförbundet) vistades i utlandet – i Ryssland, Kina och Amerika. Kongressens värksamhet organiserades av de ledare för legala organisationer, som kvarstannat i landet, nämligen av ledarna för de kristna församlingarna, det religiösa förbundet ”Tschau-do-Hio” och Kvinnoförbundet. Men det politiska ögonblicket syntes dem så allvarligt och ansvarsfullt, att de icke vågade organisera ett revolutionärt centralorgan i de mäns frånvaro, som var ledare för de stora politiska partierna, och som vistades utrikes. Därför bildade de en förening av representanter från alla politiska partier och uppdrog åt denna att provisoriskt övertaga ledningen av hela den revolutionära rörelsen. Denna förening kallade sig Koreas Temporära Revolutionsregering.

I Sibirien och Amerika fanns koreanska nationalråd, som utgjorde den högsta ledningen för de koreanska organisationerna i utlandet. Men i Kina, i Shanghai bildades av det koreanska nationalrådets oppositionella högerflygel en provisorisk regering, som sedermera kallades ”Shanghairegeringen”, och naturligtvis utspann sig en strid om makten mellan Sibliens koreanska nationalråd och ”Shanghairegeringen”. De båda rivaliserande gruppernas ledare råkade i en löjlig situation, ty den revolutionära rörelsen i Korea gick sin egen väg utan att taga notis om dessa regeringar. I september visade sig tydligt nog fruktlösheten av denna strid. Båda organisationerna förklarade sig högtidligt för upplösta och överlät sina funktioner åt Koreas Temporära Revolutionsregering.

Detta var i korthet de omständigheter, under vilka vårt partis centralkomité måste utarbeta sina taktiska riktlinjer. Centralkomiténs politiska byrå utvecklade hela tiden under ledning av en kamrat en livlig revolutionär värksamhet, som svarade mot besluten av den partikongress, som hade hållits i Vladivostok under april 1919. Centralkomitén instruerade partimedlemmarna att avböja ansvariga poster i det koreanska nationalrådet. Delegationer till Japan, Sydkina och Sovjetryssland.

Våra kamrater i Japan, de japanska socialisterna, som mikadons regering icke ens tillåter att ha sin egen press, står utom lagen och kan icke lämna någon verklig hjälp genom öppen – aktion; den koreanska revolutionsrörelsen och det s. k. japanska parlamentariska demokratiska partiet har icke alls någon tanke på att slå ett slag för Koreas frihet och oberoende. Ledaren av detta parti, herr Hara, är ju ordförande i det nuvarande ministerkabinettet. I ett sådant ögonblick, då t. o. m. interventionen i Sibirien icke möter någon allvarlig protest från det japanska folkets sida, om man nu bortser från en kvacksalvande tidningsopposition, och då stölden av främmande jord (Schantung) och den japanska regeringens imperialistiska politik i Mandsjuriet icke stöter på något motstånd inom landet – då vet vi, att vi icke kan hoppas på hjälp från den japanska ”demokratin”.

Med hänsyn till det allmänna tänkesättet hos den stora massan av Koreas befolkning är att märka, att den revolution, som påbörjats under den nationella befrielsens lösen: ”ned med Japan!” icke kan slå in på en ny väg – den internationella socialistiska rörelsens – så länge som den sociala revolutionen icke utbrutit i Japan. Ty på grund av de egendomliga politiska och sociala förhållandena i Korea, som egentligen genomlever en uppblomstringsepok för den kapitalism, som har kommit i den döende feodalismens ställe, går den ytterst revolutionärt sinnade bourgeoisin hand i hand med det fattiga proletariatet. Vår bourgeoisin skulle blott i mycket ringa grad bliva lidande på en social revolution i Korea, ty hela dess kapital är fastlåst i värdepapper, i form av finanskapital; vårt kapital kan icke finna någon användning här hemma i Korea, alldenstund Japans ekonomiska politik är inriktad på utsugandet av Korea och icke vill tillåta en självständig utveckling av vår bourgeoisin. Utan japanskt kapital är byggandet av fabriker och industriella verk omöjligt tack vare de japanska aktiebolagens obarmhärta konkurrens och tack vare den japanska regeringens chauvinistiska politik, som icke tillåter grundläggandet av något som helst större industriellt företag i Korea, och som just

därigenom revolutionerar vår bourgeoisie. Tyngdpunkten av vår propaganda ligger därför icke på kampen mot bourgeoisin utan på agrarisk revolution. Från feodalherrarnas och hovadelns sida gör sig ett fientligt inflytande gällande mot den revolutionära rörelsen, ty de vet mycket väl, att efter avskaffandet av den japanska soldateskens ök kommer de arbetande massorna att fordra genomförandet av en radikal agrarreform.

Hur skulle den stora massan av befolkningen ställa sig gentemot oss, gentemot Koreas Socialistiska Parti, om vi icke underordnade oss aprilkongressens beslut, och om vi avstode från deltagandet i den temporära revolutionsregeringen? Att icke underordna sig kongressens beslut kan vårt parti naturligtvis blott göra av principiella grunder, om det förutser, att det socialistiska fåtalet icke skall bli i stånd att följa sin utstakade linje – den sociala revolutionens linje – i frågan om inrikespolitiken. För närvarande är det vår uppgift att leda den nationella frihetsrörelsen i samma strömfåra som agrarrevolutionens, och vad utrikespolitiken beträffar – till fullständig brytning med Nationernas Förbund och till uppslutning vid III. Internationalens sida. Men massorna skulle icke fatta vårt tillvägagångssätt utan identifiera oss med intrigörerna i det koreanska nationalrådet, som drömmer om dettas återupprättande. Massorna skulle vända oss ryggen. Vårt parti skulle bli en anförare utan soldater. Den Härliga Befrielsens Förbund, ur vars vänstra flygel Koreas Socialistiska Parti har utgått, skulle begagna sig av massornas antipati mot oss och förmå dem, som hittills varit våra anhängare, att gå över på sin sida. Även våra liberaler visar benägenhet att kokettera för den socialistiska högern, ty ordet ”socialism” har blivit ultramodernt bland Österns intellektuella.

Centralkomitén för vårt parti beslöt deltaga i regeringsbildandet på det villkoret, att vårt parti skulle få övertaga ledningen av regeringens förläggarverksamhet för att kunna bedriva revolutionär propaganda och agitation. Denna vår begäran bifölls, och till följd därav inträdde två av våra kamrater i regeringen. Redaktör för regeringens officiella organ är en känd skriftställare, medlem av vårt parti.

De som icke understödjer den koreanska revolutionsregeringen är alltså blott japanofilerna – de feodala stormännen – i Korea och bland emigrantkretsarna endast anhängare till det koreanska nationalrådet, vilka icke har det ringaste inflytande i Korea och icke utgör någon sluten politisk grupp, emedan deras opposition icke beror på ideella principer utan på personlig äregririghet. Till denna grupp hör medlemmar av Terroristförbundet, medlemmar från Den Härliga Befrielsens Förbund och Förenade Nationalblocket. Representanter från dessa partier bildar likväl majoriteten inom regeringen. Denna egendomliga företeelse beror på bristande disciplin inom de nämnda partierna, som ännu icke kunnat helt frigöra sig från sekterism.

Regeringen har hittills ekonomiserats genom insamlade pänningmedel. Ända till mars månad innevarande år har regeringen mottagit följande summor: från organisationerna i Amerika ur den ”oantastliga fonden” – oavhängighetsfonden – 145.000 dollar, från Mandsjuriet 230.000 lan, från Sibirien ungefär 40-50.000 rubel och från Korea 1.300.000 yen.

Den koreanska revolutionsrörelsen finner understöd och sympati hos den stora massan av Kinas befolkning. Det kinesiska ungdomsförbundet tager aktiv del i Koreas revolutionära rörelse. Det har t. ex. inlagt stora förtjänster vid försändelsen av litteratur över Mandsjuriet till Korea. De ledande kretsarna i Sydkinas regering sympatiserar naturligtvis med oss, men för närvarande kan de med bästa vilja i världen icke lämna oss någon värdefull hjälp; och vad den pekingska regeringen beträffar, så är den vår fiende, alldenstund det i Peking härskande Anfu-partiet är vänligt stämt mot Japan.

Av alla Västerens stater är Amerika oss mest bevågat, emedan det i vår rörelse ser en kraft, som i viss mån kan försvaga Japans makt. Det amerikanska parlamentet har lagt sin regering på hjärtat att stödja frihetsrörelserna i Irland och Korea och, om det behöves, även lämna

materiellt bistånd. Men Washingtonregeringen är synbarligen ännu icke hågad att förverkliga detta önskemål. Det är oss också omöjligt att lita på det imperialistiska Amerikas godmodighet eller oegennyttia; Korea önskar ingalunda avskudda sig det japanska oket endast för att sedan komma under Amerikas ekonomiska herravälde. Trots all sin borgerlighet väntar därför Koreas Temporära Revolutionsregering med otålighet på den röda arméns annalkande. Och på denna grund har också våra liberaler, som utgör majoriteten i regeringen och i det provisoriska parlamentet, ansett det nödvändigt att sända mig, en socialist, såsom befullmäktigat ombud till Ryssland i den tron, att det blott är medlemmarna av Koreas Socialistiska Parti, som kan finna de rätta orden, då det gäller att underhandla med representanterna för Rysslands revolutionära arbetare och bönder. De har genom erfarenheterna från en tioårig revolutionär strid mot Japan själv kunnat övertyga sig om, att ”återupprättandet av den koreanska staten” är omöjligt utan den arbetande klassens herravälde. Naturligtvis får den koreanska revolutionsrörelsens vänstra falang icke sky några som hälst ansträngningar för att höja de proletära massorna till det fulla självmedvetandets plan, så att de förstår, att ”arbetarklassens befrielse måste vara ett verk av arbetarklassen själv”. För uppnåendet av detta mål har vårt parti hittills icke uträttat mycket, men jag hyser den förhoppningen, att det skall hämta lärdom ur de erfarenheter, som gjorts av de europeiska brödrpartierna under deras revolutionära kamp, och i en snar framtid med intensivt arbete taga igen, vad de försummat.

Förenade av en och samma stora idé må vi arbeta och kämpa för uppnåendet av vårt slutliga mål, ty vårt öde är ouplösligt förbundet med den Kommunistiska Internationalens.

R., medlem av Koreas Socialistiska Parti.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)